SR®

152

LABYRINT

Originální název : Labyrinth
Země vzniku : USA, 1986
Kamera : Alex Thompson
Scénář : Terry Jones
Speciální efekty : George Gibbs,
Brian Froud,
Elliot Scott
Hudba : David Bowie
Režie : Jim Henson
Hrají : David Bowie, Jennifer
Connelly aj.

Sára zdvihne ročního bratříčka Tobyho do vzduchu :
- Kdyby mě tak někdo osvobodil a tebe si odnesl !
Její rozhořčení plyne z jednoduchého faktu : od té doby, co odešli rodiče na návštěvu, nemluvně Toby pláče a pláče. A ona se musí o něj starat ! Ona - patnáctiletá dívka. Místo toho, aby byla na zkoušce ochotnického divadelního souboru (zrovna nacvičují zajímavou hru "Labyrint" o králi trpaslíků) nebo s kamarádkami na čaji, musí naslouchat nepřestávajícímu brekotu.
Nic nepomáhá.
Sára začíná být moc rozčilená.
Navíc si teď vzpomněla, jak odpoledne nenašla ve svém pokoji plyšového Lancelota, medvídka z její mnohakusové sbírky dětských potěšení. Proboha, oni ho dali Tobymu na hraní !
Znovu s ní zalomcoval vzrůstající vztek.
- Budu ti povídat pohádku !
Rozpustile si sedne na rodičovské dvoulůžko, ostentativně ignoruje bratrův pláč a hlasem přeplněným ironií vypráví :
- Byla jednou jedna dívka a ta měla malého bratra. Hrozně zlobil a ona ho neměla ráda. Pak se do té dívky zamiloval král trpaslíků; říkal jí, že si může přát cokoliv a on jí to splní. A tak ji napadla hříšná myšlenka, že by se takhle mohla zbavit nesnesitelného sourozence, poslední slova Sára skoro křičí, neboť Toby je k neutišení.
Venku oblohu křižují blesky, prudký vítr hrozí rozrazit okna a vnést do domu vlhké kapky deště. Sáře se zdá, jako kdyby jí horda zrůdných trpaslíků radila vyřknout tu osudnou větu, aby si jejich král odnesl "zatraceného Tobyho". Ještě chudinka neví, že se jí to nezdá.
Znovu bere Sára Tobyho do rukou, zvedá nad hlavu a třese s ním :
- Slyšíš ? Jestli nepřestaneš, tak si budu nahlas přát, aby si tě odnesli zlí skřítkové ! Jenže zjišťuje, že když drží ten plačící bezmocný uzlíček neštěstí, není schopna takovou hanebnost (byť by se jí ulevilo) vykonat. Položí proto Tobyho zpátky do postýlky a přikryje peřinkou.
Ztemnělým pokojem se převalují bouřkové stíny. Sáře stále nedochází, že temné síly přebírají iniciativu a mlsně čekají na její zaváhání a slabou chvilku. Snad proto se zapomene a při odchodu z pokoje vyřkne :

- Přeji si, aby si tě král trpaslíků odnesl, ty neposlucho ! Pak vyjde na chodbu a zavře dveře.

Rázem se domu zmocní ticho. Sára nedojde chodbou daleko. Nevěříc svým uším vrátí se zpět.

V ložnici je tma; světlo na několikanásobné stlačení vypínače nezareagovalo. Vítr si pohrává se záclonami, ale po bouřce ani vidu ani slechu. Sára se blíží k postýlce, v níž je peřinka tak, jak ji před chvílí přehodila přes brečící nemluvně. Pokrývka se hýbe ! Vypadá to, jako kdyby se Toby právě protahoval. Ale to ticho ! Proč, proboha, nekřičí ?! Jak to, že je ztícha ?! Je vůbec v postýlce ?!

Třesoucí se rukou poodhrne Sára přikrývku. Zděšeně uskočí. Toby zmizel !

Za skříní, za velkou postelí, pod ní, za záclonou, ze šuplíku - odevšad vykukují skřítci a trpaslíci. Ne najednou; pěkně popořadě na střídačku, a tak, aby je Sára nezahlédla. Umožní jí zaslechnout jen jejich tiché štěbetání. Jen ať je trochu nejistá a zneklidněná !

Sára je však především rozhořčená. Sama na sebe, že se nechala strhnout a že přivolala na svého bráška takový osud.

- Toby ! volá marně.

Místo Tobyho, který by se byl ostatně jen tak akorát připlazil, vletí oknem do místnosti bílá sova. Dlouho síla v ní zakletá v této podobě nezůstane. V okamžení před užaslou Sárou stojí Jareth, král trpaslíků. V pravé své podobě normálního lidského vzrůstu, průměrně silné postavy, nijak znetvořeného obličeje; jen vlasy jako punk-hřebíky a pohádkový oděv z něj dělají odlidštěnou bytost.

Nevypadá zle, dokonce se i usmívá :

- Tvého bratříčka-si odnesli moji poddaní; přesně tak sis to totiž přála. Nyní je Toby v mém sídle. A až uplyne určitá doba, stane se jedním z nás.

- Ne, to ne. To nechci. Unáhlila jsem se. Prosím, vrať mi Tobyho ! Sára psychicky dospívá mílovými skoky.

- To nejde, praví stále se usmívající Jareth.

Zmizí ložnice, zmizí dům, zmizí město. Sára stojí s králem trpaslíků na nevysokém kopci, na němž vegetace hyne nedostatkem vláhy. Pod nimi se do velké dálky rozprostírá Labyrint, na jehož konci do oranžového oparu činí Jarrethovo sídlo.

- Musela by sis pro něj dojít.

- Ano. Dojdu si pro něj ! Sára skoro nenechá pána Labyrintu domluvit.

- Počkej, není to tak jednoduché. Musela bys to stihnout ve vymezené době. Kdyby ses v ní nedostala až k Tobymu, on by se stal trpaslíkem a ty by ses také domů nevrátila.

- Nevadí. Podstoupím to. Ukazuje se, že Sára zase tak docela ještě nevyspěla, neboť celou záležitost přijímá příliš samozřejmě a rychle. - Nebojím se, zvládnu to.

- Dobrá, máš na to 13 hodin. Jarreth má právo na jistotou do uší bijící smích. Vyjadřuje s ním přesvědčení, že na splnění úkolu Sára nemá dostatečné zásoby energie - ani psychické, ani fyzické ...

- - - - - - - - - -

Odbila půlnoc.

Sára vběhne do ložnice rodičů. Teď se kupodivu světlo po zmáčknutí vypínače rozsvěcí; jako kdyby podivná bouře

nikdy jejich dům nebičovala blesky a provazy vody.

V postýlce, lehce odkopán, slastně spí malý Toby. V neposkvrněných červenobíle pruhovaných dupačkách, s obličejíčkem nevinným jako andílek. Sára brášku pohladí láskyplným pohledem. Neboj, říká jím, už nikdy tě nic zlého z mé strany nečeká, už nikdy ti nic zlého neudělám. Ne proto, že bych třeba znovu musela jít do Labyrintu a tam si protrpět opět tu nekonečnou pouť. Jenže tentokrát bych nemusela být úspěšná a mohla bych tě ztratit. Mohl by tě ztratit tento krásný svět ...

Vezme do rukou plyšového Lancelota, položí ho vedle malinké a hebounké ručičky a nahlas praví :

- Je tvůj, Toby !

Toby ji neslyší. Spí. Ale až se vzbudí, najde Lancelota a jeho čisté dětská duše pochopí, že Sára bude od dnešní noci tou nejlepší a nejhodnější sestřičkou pod nádherně hřejivým Sluníčkem.

Bouchnou domovní dveře.

- Už jsme doma, děti ! volá táta z haly. - Tak jak jste se tady měli ? klade spíše řečnickou otázku, neboť neočekává problémy.

Ty ani nepřijdou.

- Dobře. Toby spí jako v pohádce, odpoví Sára a odejde do svého pokoje.

Ocitne se v pohádce sama. Neboť kromě její sbírky dětských hraček jsou s ní v pokoji všichni ti, kdož jí pomohli vrátit se i s Tobym zpět do světa lidí, kdož jí umožnili poznat pravou hodnotu lidských citů, kdož ji naučili vyměnit egoismus a přílišné sebevědomí za lásku k bližním svým.

Kdož jí pomohli poznat samu sebe.

- - - - - - - - - -

Mezi počáteční nevědomostí Sáry o bohatství citového života a koncem příběhu plným lásky a porozumění stojí však třináct hodin. Události v nich se odehrávající nejsou tak jednoznačné a bezpečné, jak by snad z právě předešlých řádků mohlo vyplývat.

Sára se stala obětí vlastním ego vytvořeného světa. Učila se roli do připravované hry ochotnického divadla a příběhu propadla natolik, že ten se pro ni díky jejím nedobrým vlastnostem stal nepříjemnou skutečností.

Dostala se do světa, který naprosto nechápala. Rozumět jeho zákonitostem a specifikám začala až ve chvíli, kdy ukázala, co je v ní dobrého. Její postava vlastně vyjadřuje skutečnost, že v každém člověku může převládnout jeho kladné já; jen se musí umět probuzení náležitě motivovat a podpořit.

Je to jeden z rozhodujících momentů - Sára totiž nezůstala na cestě Labyrintem sama. Ještě před jeho branami narazila

na trpaslíka Hoggla, který se stal jejím nejvěrnějším průvodcem. Tahle malá zrůdička (mužíček s ohyzdnou velkou hlavou) sice stále sváděla vnitřní boj mezi touhou získat Sárou nabízené"šperky" a mezi hrozbou krále Jarretha, svého naddaného, že v případě zrady bude uvržen do bažiny Věčného Smradu, avšak nakonec donucena pohledem na skoroztrátu paměti Sáry, kterou sama způsobila, zcela přejde na stranu křehké dívky. Hoggle naučil Sáru nepovažovat nic za samozřejmé : není samozřejmostí projít Labyrintem; není samozřejmé, že v Labyrintu neměže Sáru nic překvapit; apod.

Asi v polovině cesty bludištěm vysvobodila Sára ohromnou chlupatou zrzavou potvoru jménem Lubo ze spárů čtyř mrňavých zrůdiček, které zajatce zavěšeného hlavou dolů mučily na klackách umístěnými zubatými růžovými příšerkami. Lubo je přihloupl é a neohrabané zvíře, vyjadřující se posunky nebo maximálně jednoslovnými větami; avšak umí rozprávět s kameny, které dokáže přivolat v pravý čas na pomoc (za asistence znenadání se vynořivších balvanů přejdou poutníci suchou nohou bažinu Věčného Smradu; i do kopce se kutálející kameny zaženou na ústup dotíravě útočící trpasličí vojsko krále Jarretha).

A potom na straně Sáry "stál" (uvozovky jsou na místě, neboť spíše jezdil a běhal) psisko Didymus, pinčl s vychováním anglického lorda, srdnatostí středověkého rytíře a domýšlivostí čistokrevného prince. Za dopravní prostředek mu sloužil "maxipes Fík" Ambrosio, dobrotivýa kupodivu jako jeden z mála němý pes. Didymus se nejprve postaví na mostku přes bažinu Věčného Smradu protivníkům krále Jarretha do cesty, jenže v souboji proti Lubovi nenalezne účinnou zbraň vítězství a dozná prohru. V souladu s přísahou, že přes můstek nepřejde nikdo bez jeho povolení, dovolí dříve protivníkům nyní již spojencům přechod. Že most spadne, jste určitě poznali z faktu, že Lubo volal na pomoc balvany ...

Sára při šťastném bloudění (tato dvě slova nejlépe vystihují dívčinu pouť Labyrintem) potká spoustu podivných bytostí, s nimiž zažije moc a moc roztodivných událostí. Počínaje Jarrethem a Hogglem (o těch jsem se již zmínil) přes :

- mluvící larvu s miniaturní lidskou hlavou - ta přesvědčí Sáru, že přece nemusí být samozřejmé, že cesta v Labyrintu před i za ní nemá odbočku.

"Jen se podívej na tu zeď před sebou. Můžeš jít tudy !" A když se Sára zdráhá, ještě naléhavěji ji larva pobídne. Sára zjistí, že může zdí bezpečně projít. Uvnitř jsou dvě cesty; napravo a nalevo. Chce jít za pravou rukou. "Ne, tam nechoď. Musíš vlevo." To řekne larva nahlas, aby se Sára její radou mohla řídit. "Pravou stranou by ses dostala rovnou do zámku," zabrumlá si pak už jen pro sebe lidsko-larví živočich. Myslel to se Sárou dobře. Kdyby se totiž Sára dostala do Jarrethova sídla hned na začátku svého putování, ocitla by se tváří v tvář protivníkovi bez potřebných zkušeností a přátel. Obé získá jedině dlouhým blouděním zákrutami a chodbami Labyrintu,

- mluvící ruce - když jsem překládal asi rok před shlédnutím filmu článek o "Labyrintu" ze Cinemy, narazil jsem na termín mluvících rukou. Tehdy jsem podcenil své překladatelské znalosti a myslel si, že překládám špatně nějaký frázovitý výraz. Měl jsem si víc věřit. Přesvědčila mě o tom scéna, v níž se Sára propadne z ničeho nic pod zem a padá do studny. Nedopadne však až na dno, neboť ji zachytí několik z neuvěřitelně velkého množství předloktí, která vyrůstají ze stěny studny. Půlruce jsou modré a mluví. S jejich pomocí Sára na dno studny "dopadne" nezraněna" (byť chtěla po rukách, aby ji dopravily nahoru - ale to již by bylo příliš složité vysvětlování),

- mluvící klepadla - na mnoha křižovatkách se Sára musí rozhodovat, kudy dál. Na této jsou dvoje dveře a na nich dvě klepadla v podobě hlav. Jedna neslyší (klepající železný kruh jí vede do uší), druhá nemůže mluvit (zde drží klepadlo kruh v ústech). Sára na moment prokáže násilím umlčené hlavě službu a poskytne jí vyjmutím kruhu radost z rozkoše pořádně si zartikulovat. A klepadlo se podřekne, že zrovna za jeho dveřmi pokračuje cesta, vedoucí k cíli ...,

- dvě bytosti, které místo dolní poloviny těla mají druhou horní (vzhůru nohama) - ve zbroji hlídají každá vstupy do dalších částí Labyrintu, přičemž jeden jediný krok nesprávným

směrem znamená násilný konec Sářina mladého života. Dvě "dvojhlavy", psím podobné, Sáře předloží na otázku "Která cesta je správná ?" k řešení známý rébus "... jeden z nás mluví vždy pravdu, ten druhý zase stále lže ...". Že se dívka dostala až k Tobymu, značí, že si i s touto překážkou poradila,

- a mnoho dalších až k již též zmíněným Lubovi, Didymovi a pochopitelně znovu Jarrethovi.

V závěru cesty vybojuje vítězně skupina cestovatelů Labyrintem v městečku pod Jarrethovým zámkem bitvu s přesilou všemožně ohyzdných trpaslíků, trpajzlíků, skřetů, skřítků a šotků, kteří mají být předposlední překážkou na Sářině cestě.

Podle mnohokrát prověřeného schématu musí se v závěru správného příběhu setkat ti nejryzejší představitelé jednotlivých stran; zde Dobra a Zla.

Vlastní sídlo krále Jarretha je propletenec v prostoru "poházených" plošinek a plošin, různě otočených schodišť a nakloněných rovin, nikam a všude vedoucích průlezů a branek. Do této spleti kamenných bludišťových prvků vypustí Jarreth Tobyho doufaje, že Sára ho nestihne dohonit (malý klučina čiperně leze, na rozdíl od sestry necíleně, ve shodě se sestrou však stejně zmateně) a on se stane právoplatným trpaslíkem. Jenže odvaha a láska člověka je silnější touhy a naděje zlé nadpřirozené bytosti. Přesně v okamžiku, kdy sevře Sára Tobyho do náruče, uplyne poslední sekunda z třináctihodinové lhůty.

Odbije půlnoc.

Jarreth se změní v bílou sovu. Nebude dlouho trvat a její tělo posílí mlžný opar nad Labyrintem o další miniaturní kapky.

Sára s Tobym se vrátí domů. Oba vědí, že již nikdy nebude nutno podniknout podobnou anabázi.

Standa Čermák

Co se kde šustlo

Malá,blonďatá holčička klečí na trávníku a v koutcích očí se třepou dvě slzičky.Do krabice od doutníků něžně pokládá tělíčko mrtvého kanárka.
"...a aby ti nebylo smutno..."pokládá do krabice fotografii z rodinného alba,"...a aby ti nebyla zima..."přikrývá tělíčko a pak když maminka krabici zavře a uloží do země,sepne ručičky a začne se modlit.Nakonec mu slíbí,že až ona jednou umře,určitě za ním přijde.Pak si utře slzu z tváře.
To děvčátko se jmenovalo Carol-Anne a scéna,kterou jistě všichni milovníci horroru poznali,byla na začátku amerického filmu POLTERGEIST z roku 1982.Heather O´Rourkeová,která tehdy Carol -Anne hrála jistě netušila jak brzo se to stane.

1.února roku 1988 tato roztomilá dívenka totiž náhle zemřela.

Budete-li mít možnost opět vidět některý ze tří dílů tohoto slavného filmu,vzpomeňte si na její úsměv a blonďaté vlásky.Vzpomeňte si na malou holčičku,která plakala pro svého kanárka a která v prvním díle doprovázela osamělé duše zemřelých na jejich cestě.Vzpomeňte si na ni a přejte jí aby i ona našla na své smutné cestě někoho kdo ji doprovodí ke světlu.

SWORDKILL

Originální název: SWORDKILL
Země vzniku : USA
Kamera : Mac Ahlberg
Scénář : Tim Curmer
Hudba : Richard Band
Produkce : Charles Band
Režie : J. Larry Carroll
Hrají : Hiroshi Fujioka, Janet Julianová, Charles Lampkin, John Calvin, Andy Wood, Robert Miro, Mieko Kobayashi, Bill Murrey, etc.

O pohybech v čase se toho již mnoho napsalo i natočilo. V literatuře jsou cesty časem naráženy stejně husté jako zpožděné vlaky na našich železnicích. U filmu to tak husté není, ale přece jen je jich už taky pěkná řádka. Za všechny aspoň tyto tituly: Syntéza, Time Machine, Něco je ve vzduchu, Zítra vstanu a cpařím se čajem, Cesta do pravěku, Terminátor, Back to the Future, Sexmise,... a ještě spousta dalších. Trošku vyjímkou jsou dva filmy Ledový muž a pak právě americký film Sword kill čili Smrtící meč. Film vypráví o japonském samurají probuzeném po čtyřista let trvajícím bezvědomí. V tomto filmu téměř chybí trikové stránka a film samotný spíš klade důraz na fakt, že mentalita a myšlení středověkého rytíře nemá v dnešní době šanci na přežití, a že člověk se nedokáže přizpůsobit době, která je tak strašně vzdálená jeho.

Sychravé počasí se již několik dní drželo nad skalami,stejně jako nepolevující mráz.Neustále drobně sněžilo.Z lesa pomalu vyjel podivný průvod a zamířil do skal.Několik jezdců na koních, doprovázených pěšími vojáky.Mezi nimi šla spoutaná žena.Se sklopenou hlavou a potrhaným kimonem.Jezdci se často ohlíželi a bylo vidět,že jsou něčím znepokojeni.Nervozně s tou trhali při každém podezřelém pohybu.Pomalu vjeli na úzkou cestu vedoucí po úbočí skal.

Náhle se vedoucí jezdec zastavil a zaklel.Proti nim stál samuraj s taseným mečem.Z jeho zamračeného pohledu čišela nenávist.Jinak však byl ledově klidný a nehybný.

Rozpoutal se krátký boj a protože samuraj byl skvělý válečník brzy vysvobodil zajatou ženu,svou manželku.Vsal ji k sobě na koně a rozjel se úzkým kaňonem pryč.Dostal se však na plošinu,která končila prudkým,skoro kolmým srázem,který končil v ledových vodách širokého toku.Lupiči zpět.Tam u skal však už čekal zbytek únosců.

Samuraj,rytíř Yoshimitsu Okaja,sestoupil z koně a pomalu tasil.Ze skupinky vystoupil jeden pěšák s kopím a ostražitě se blížil k samurajovi.Boj byl opět velice krátký.Již s kopím neměl šanci.Brzy ležel na zemi,přitisknut do sněhu Yoshimitsovým mečem.

"Rytíři Yoshimitsu,prohrál jsem!"naříkal muž."Neříkali mi to! Pochopte to prosím.Prosím!!!"

Rytíř zaváhal,pak vsunul meč za pás a pomalu odcházel.Jeho zraněný vstal a vytáhl z pouzdra dýku.

"Honor!" vykřikla osvobozená žena,ale vzápětí klesla do sněhu s ocelí hluboko v hrudi.Yoshimitsu vytřeštil oči a přiskočil k ní.Z úst jí vytékal pramínek krve.Naposledy se na něj usmála, pohlédla s bolestí do očí svému statečnému muži a hlava jí klesla.Yoshimitsu vstal a tasil.Když se otočil ke svým nepřátelům spatřil napnuté tětivy.Udělal krok kupředu .Šípy vylétly.

Udělal ještě jeden krok a pak se mu podlomila kolena.Šíp hluboko v žaludku mu najednou sebral všechnu sílu.Zatmělo se mu před očima a pak se zřítil ze srázu dolů,do ledové vody,která pomalu plynula pod srázem.Pomalu klesal ke dnu, svůj meč stále pevně třímaje v ruce.

= = =

Japonsko-za dnešních časů.

Zasněženou krajinou pomalu postupuje výprava na lyžích.Reflexní žluté a červené bundy pronikají hustým sněžením.Pomalu se

přiblížili k ledovému poli,které z ptačí perspektivy připomínalo labyrint.
"Podívej tudy je dost široký průchod."upozornil ostatní ten v čele.
"To muselo udělat nějaká velká lavina."zašeptala jediná žena ve výpravě,jakoby se bála mluvit nahlas.Výprava pomalu pronikla do průchodu a postupovala vpřed.Ten vpředu zahodil do sněhu,na vrcholek jednoho z ledových hrbolků,jasnou fosforovou pochodeň,aby jeho druhové mohli stále postupovat bez nějakých problémů.Její světlo osvítilo okolí a jak pronikalo ledem lámalo se do všech možných barevných odstínů.Led kolem pochodně pomaličku roztával.Žena která šla jako poslední se zarazila. Spatřila v ledu něco co tam nepatřilo.Pozorně si podezřelé místo prohlédla a vykřikla.
Pod ledem byl člověk!

= = =

Los Angeles - o rok později

Před obrovskou budovou nemocnice zastavil bílý citroen.Vystoupila z něj mladá žena s bundou přes rameno ,diktafonem v druhé ruce a spěchala ke kapotě:
"Nejprve jsem o tom případu slyšela ve zprávách a myslela jsem,že jde o žert,který jenom brzdí mu lidskou představivost. Jako novinářka jsem se tím musela začít zabývat a nejdřív jsem si myslela,že jde o normální úkol.To co jsem,ale tenkrát spatřila přesahovalo všechny moje zkušenosti..."

= = =

Los Angeles - tři týdny po nálezu zamrzlého samuraje.

Před obrovskou budovou nemocnice zastavil bílý chryseler.Vystoupila z něj mladá žena s bundou přes rameno a diktafonem v ruce. Rozhlédla se a jak vykročila směrem ke vchodu.Už byla očekávána.Pomalu kráčela udaným směrem až potkala skupinu lékařů v bílých pláštích.Zastavila jednoho z nich a zeptala se:
"Promiňte,chtěla bych mluvit s doktorem Richardsem.Kde ho najdu?"
"Já jsem Richards."usmál se doktor.
"Ahoj,Já jsem Cris Vellerová."
"Já vím."usmál se zase doktor a podal jí ruku.
"Jak se máte ?Vypadáte báječně!..."odvořilostní fráze byly brzo odbyty a doktor novinářku pobídl:
"Půjdeme pracovat,neb Víte už o co jde?"

"Ano.O šoguna,nebo co."
"A co jste o tom všechno slyšela?"
"Jen to,že jste našli nějakého zamrzlého samuraje."pokrčila rameny.
"Je to něco většího.Kmehem většího."
Pomalu došli do malého předsálí,které bylo oddělene od operačního sálu skleněnou stěnou.Za ní na operačním stole ležélo tělo muže přikryté bílou plachtou až ke krku.Kolem stolu stála rozestavena spousta přístrojů,které Cris sice nic neříkaly,ale brzy pochopila,že jim tam nešlo o pitvu,ale o něco jiného.Oni chtěli toho člověka opět přivést k životu.
Operace byla brzo nato zahájena.
"Želemá teplota je stabilní."hlásila sestra sledující v předsálí přístroje.Se sálem byla spojena spolehlivým mikrofonem.
Místnost samotná byla naprosto sterilní.
"Je to velmi dobré."pochválil si Richards,když mrknutím zkontroloval údaje na kontrolních obrazovkách u lůžka.
"Jaká je teď teplota?"zeptal se jeden z doktorů.
"30°."
"Teplota mozku je také stabilní." ozvala se druhá asistentka, "nejsou na něm žádné stopy rozkladu."
"Tělesná teplota teď?"
"Stoupá na normál."
"Musíte to hlídat."upozornil vcelku zbytečně Richards,protože stejně jako on i ostatní si uvědomovali důležitost této chvíle.
"Jestli se teď něco pokazí tak už to nikdy nepůjde napravit."
"Jdeme do toho!"
"Skalpel."
"Tak jdem".vydechl Richards a uchopil ostrý nástroj.Pomalu rozřízl hrudník.Cris sledovala celou operaci na malé obrazovce, většinou však pozorovala pracující lékaře velkou skleněnou stěnou.Na obrazovku totiž nebyl zrovna příjemný pohled.
"70 vteřin.Zapněte to!"
Pískání v přístrojích zesílilo.
"Zkuste ho protočit!"
Na obrazovkách se objevilo několik křivek.
"Připravte se na hlídání."
"Pracuje.Připraven k elektrošokům."
"Připravte se,30 vteřin.Jdeme na to."
Křivky na obrazovkách se zavlnily,ale pak opět přešly do klidu.
"Nic."
"Co se stalo?" ohlédl se Richrds k přístrojům.Pak zatnul zuby.
"Zkusíme to znovu.Jdeme."
"30 vteřin."hlásila asistentka.
"Utíká nám čas."pronesl nervozně jeden z lékařů.
"Já vím!" odsekl Richards a zrychlil tempo.
"Zase nic.Richards si nervozně vydechl.Rychle zkoncentroval síly, a vydechl zhluboka.
"Tak ještě jednou.Ano?"
"Jedem."přikývl první asistent.
"20 vteřin."hlásila asistentka.
"10 vteřin!"
Křivky se vlnily a zase mizely.Přístroje blikaly a hučely.
"Moment!!!" vykřikl najednou první asistent.Křivka EKG prudce

naskočila,vynechala,opět naskočila a pak již zůstala v obraze.Křivky se rozkmitaly a signalizovaly vítězství.Richards se rozhlédl jakoby ještě nevěřil a pak pohlédl na ostatní. Povedlo se! Tělo skoro 400 let zamrzlé v ledovém bloku se opět probudilo k životu.Signalizovala to spousta blikajících obrazovek a podivných křivek.Na samurajově obličeji nebylo vidět žádnou změnu,ale přístroje se nedaly oklamat.
Všech v operačním sále se zmocnilo nadšení.Napětí povolilo. Cris trávila v nemocnici veškerý volný čas a pozorovala"svého" samuraje.Jeho stav se stále zlepšoval.Cris pokračovala v reportáži tak diskrétně jak jen to šlo.Pátrala v historii a také navštívila profesora Fošimitu,odborníka na historii Japonska.Přinesla mu ukázat všechny samurajovy meče.Profesor je vzal a velmi pozorně prohlédl.Jeho údiv rostl meč od meče.
"Tohle to udělal určitě jeden z nejlepších mistrů jací kdy žili.Tohle je jeden z nejlepších a nejostřejších mečů jaké jsem kdy viděl a měl v ruce.Je to báječná věc...Tento meč má v sobě svůj vlastní život.Přímo ducha Bušido.V kritickém momentě tento meč bez váhání a spolehlivě udeří."vykládal nadšeně a zeptal se jak k mečům novinářka přišla.
"Tomu byste stejně nevěřil."usmála se Cris a Fošimita nenaléhal.Rozloučila se.
"Zůstanu s vámi ve spojení."
"Udělám pro vás co bude v mých silách."
"Díky profesore."
Zvonek cinkl a Cris se vnořila do ulic.Pod paží nesla,v dece zabalené,tři meče,z nichž každý měl cenu vyšší než stíhačka typu Mirage.
"Tak co jste zjistila?"ptal se Richards,když se vrátila do nemocnice.
"Zjistila jsem,že tenhle meč je skutečně něco fantastického. Je to výrobek toho největšího mistra.Je to to nejlepší z nejlepšího.Stál by celé jmění.Jsou to prvotřídní věci."
"Já se v těhle věcech nikdy nevyznal."obrátil se s úsměvem Richards na jednoho ze svých asistentů,který napjatě poslouchal.Kdyby si někdo všiml jeho pohledu,kterým pozoroval meče v rukou novinářky možná by se vše vyvíjelo jinak.
Cris šla uložit meče do trezoru a zatím ještě nevěděla,že samuraj Yoshimitsu ve svém pokoji poprvé po 400letech otevřel oči.Udiveně se rozhlédl.
V celém těle cítil šílenou bolest,ale co to bylo proti tomu co viděl kolem sebe.Pomalu vstal a pořád se opatrně a nedůvěřivě rozhlížel.Mozek se pomalu probouzel.Najednou měl opět před očima "poslední okamžiky"svého života.Opět cítil chlad vody do které padl a otřásl se.Pustil se postele a udělal první krok.Velmi nejistý,ale šlo to udělat i druhý.Pak se mu nohy podlomily.Opět se chytil postele a udělal další krok.Zkusil přejít ke stěně,ale nohy vypověděly poslušnost. Při pádu srazil k zemi jeden z přístrojů.Opět vstal a chtěl

vykročit,když tu se dveře otevřely a dovnitř vstoupila sestra přilákaná hlukem.
"Proboha!" vytřeštila oči"zůstaňte tam,nehýbejte se!"vykřikla ještě a pak vyběhla na chodbu.
"Doktore Richardsi!Doktore Richardsi!!"volala a běžela k doktorově kanceláři.
Zanedlouho již dorazila Cris v doprovodu Richardse a několika lékařů do pokoje.Samuraj stál stále ještě uprostřed pokoje a udiveně se rozhlížel.
"To je fantastické!!" vydechl Richards.
"Kdo jste ?"zeptal se náhle samuraj a pak se představil:"Já jsem Yoshimitsu Okaja,králův poddaný."
"Rozumíte mu?"zeptala se Cris,která neuměla ani slovo japonsky.
"Ne,nerozumím."
"Kde to jsem?"zeptal se opět samuraj"Proč mi neodpovídáte?Já jsem Yoshimitsu,králův poddaný z klanu Makabe."
"Makabe.To musí být nějaké jméno."snažila se aspoň něco pochopit Cris.
"Nikdo vám neublíží." snažil se ho uklidnit Richards,ale zbytečně protože Yoshimitsu zase neuměl anglicky.
"Kdo jste?"vydechl potřetí a teď už zděšeně.Ta podivná řeč. Podivní lidé v podivném pokoji,to vše mu začalo nabánět hrůzu.
"On si myslí,že šílí,že to je nějaký sen."snažila se Cris něco uhádnout z Yoshimitsova obličeje.
"Měli bychom mu vrátit meče.Jenom tak pochopí,že se mu to nezdá." napadlo ji najednou.Nečekala na nicí souhlas a vyběhla ven. Chvatně otevřela trezor a za okamžik již byla,celá udýchaná, zpátky.Zastavila se a obřadným způsobem vše položila na zem před samuraje.Tak jak to viděla v malém krámku kde si pouštěla videozáznamy u profesora Ješimity.V rytířových očích zablesklo první jasnější záblesknutí.Mlčky se sklonil a uchopil kořenou šňůrku. Zručnými pohyby si sepnul dlouhé vlasy a začal s obřádkáním.Zdálo se,že je prozatím spokojen.Jeho obličej zářil těžko zadržovaným úsměvem .
Cris den po dni pronikala do jeho minulosti.Získávala si postupně jeho důvěru.Sama se o něj starala,sama mu nosila jídlo , které podle historiků připravovali podle starých japonských receptů.
"Musíte si to vzít.Musíte jíst."nutila ho jemně a pak uchopila jeden z hrníčků.
"Zkuste to .To je saké."řekla a sama se napila.Pak mu hrníček podala.
"Saké." vydechl souhlasně a spokojeně Yoshimitsu,když se po chvíli váhání napil.
"Co říkal? Co chce?"zeptal se dychtivě jeden z přihlížejících asistentů,"Vážně,nechtěl by prodat ty meče?Za kolik by je prodal?"
"Ty nejsou na prodej." zchladila jeho zájem Cris a pak už mu bohužel nevěnovala pozornost,jinak by si možná všimla,že něco není vpořádku.
"Jak se mu daří?"vyzvídal naléhavě asistent.Cris se trochu zarazila a neodpovídala.Přece jen vycítila,že něco není vpořádku.

"Jak se mu daří?" vyzvídal dál asistent a rychle dodal"Já jsem na to jen zvědavý."když viděl její pohled kterým ho sjela. "Myslím,že vypadá lépe."
Brzy celou záležitost pustila z hlavy a nevzpomněla si na ni ani když se samurajem hrála podivnou japonskou hru z dřevěnými kartami.Yoshimitsu ji po celou dobu udivoval svým naprosto fantastickým postřehem,který si u dnešního člověka nedovedla představit.Odešla až večer a netušila,že to bylo poslední příjemné setkání s japonským šlechticem,královským podaným z klanu Makabe.

V době kdy doma usínala totiž tiše cvakla klika a dveře do Yoshimitsova pokoje se pomalu otevřely.Yoshimitsu byl ve střehu,takže v okamžiku kdy na něj neznámý zaútočil se vymrštil a tasil:
"Nedělej žádné hlouposti!"varoval ho,ale útočník mu stejně nerozuměl.A i kdyby byl zaslepen touhou po vzácných mečích a nic by ho nezastavilo.
"Já chci ten meč!" řval jako smyslů zbavený a znova zaútočil. Svými nemotornými pohyby podněcovanými vztekem a spěchem však samurajovi odkryl celé své tělo a při dalším zuřivém útoku mu sám naběhl na ostří jeho meče.Samurajův pohyb paží byl téměř nepostřehnutelný a přesto klesl asistentovo tělo k zemi rozseknuto téměř na poloviny.

Yoshimitsu ztuhl.Pak zasunul meč do pochvy a opustil pokoj. Na chodbě byl klid a ticho jen v dálce rušily nějaké hlasy. Pomalu se vydal opačným směrem.Dostal se malého pokoje odkud před chvílí vyběhla službu konající sestra k nějakému pacientovi. Pokoj byl prázdný a přece plný hluku.Rozhlédl se.Rámus vycházel z malé skříňky na stole.Byla to malá,přenosná televize. Zrovna zapnutá na přenose heavy metalového koncertu.Čtyři vlasatí a otrhaní "muzikanti" za příšerného řevu,zahalení do hustého dýmu provozovali své umění.Pro větší zná ornění vysoce hodnotného textu byl záznam prostříhávám se scénami sadistického mučení stejně střaptých a otrhaných žen. Yoshimitsu se obrazovky nevěřícně dotkl a náhodně zesílil zvuk.Řev zmohutněl. Lekl se a televizi prudkým pohybem převrátil.Rychle pokoj opustil,právě v okamžiku kdy se sestra vrátila.Ničeho si nevšimla a tak se Yoshimitsu bez problémů dostal do ulic města. Opustit nenápadně nemocnici mu nedělalo problémy.Byla noc a kolem nemocnice byla poměrná tma.Svítilo tu jen několik pouličních světel,které osvětlovaly prázdnou asfaltovou silnici a stěny malých,přízemních domků.
Najednou zaslechl hluk.Prudce se otočil a ulekaně tasil.Kolem projelo s dlouhým zatroubením osobní auto plné řvoucích výrostků a zmizelo ve tmě.Yoshimitsu byl tak překvapen,že chvíli stál bez hnutí.Pak se opatrně rozhlédl a u jednoho domku spatřil jiné,podobné auto.Opatrně se k němu vydal . Meč neustále připravený k ráně.Nejdříve ho obešel a několikrát se ho opatrně dotkl.Nic se nestalo a tak se pustil do důkladnější prohlídky,která končila tím,že propíchl svou dýkou jedno z kol.

= = =

Jeho odchod z nemocnice již byl zpozorován.
"Kde je?"ptala se zrovna přibíhající Cris Richardse,který opouštěl pokoj.
"Jděte se tam podívat."zašeptal doktor a bylo vidět ,že mu není nejlíp.
"Nikdo nic neslyšel.Já jsem přišla a tohle jsem našla."vzlykala hysterický sestra,která objevila mrtvolu asistenta.
"Sakra,tohle by mohlo všechno zničit." klel Richards a měl pravdu.Ani sám ještě netušil jak krutou.Bylo nutno uvědomit policii a inspektor,který dostal případ nastarosti nebyl hlupý.Vysvětlení,které mu lékaři podali se mu zrovna moc nezdálo:"Poslouchejte lidi,já tohle neberu.Nehejte se to tělo je úplně rozsekaný na půlky.Tohle nemůže být žádná náhoda. Vy tvrdíte,že šlo o nějakoulupež.C.K.Teď mi ale řekněte na rovinu o co jde.Ale hned! Víš co Tony,seber je!"
Mezitím už se rozednívalo a Yoshimitsu došel do města. Pouliční lampy pohasínaly a nad střechami domů se objevilo slunce.Všude byl klid.Tedy skoro všude nebot najednou narazil na skupinku výrostků,kteří nože a řetězi obtěžovali starého muže v ošoupaném obleku.Stařík se opíral o hůlku a z kapsy mu vyčnívala láhev.
"Naval peníze!"..Davaj!...Davaj penízky!"pokřikovali jeden přes druhého a řetěz dědovi švihal nebezpečně blízko hlavy. I když bylo vidět,že má strach vytáhl z kapsy láhev a urazil hrdlo.Ostrým střepem se bránil a jednoho z výrostků poranil.
"Tak tohle to jsi neměl dělat .To byla veliká hloupost.Toho budeš litovat.Teď poznáš co je to tenhle řetěz."
Yoshimitsu se ke skupince pomalu blížil.Výrostci k němu obrátili svou pozornost,chvíli si ho prohlíželi a rozesmáli se.
"Podívejte,co je tohleto?!"
"Ten vypadá jako šašek.Hele odkud sem spadnul?Ten bude z nějakého divadýlka nebo co."
"Měl byste jít odsud pryč pane."varoval ho stařík,ale Yoschimitsu nedbal.Jeho úmysl byl naprosto zřejmý a neuniklo ani výrostkům.Pomalu se přesunuli k němu a obklíčili ho.
"Běž Danny! Rozdej si to s ním." pobízeli se a najednou zaútočili.Yoshimitsu však byl ve střehu.Dvakrát sekl a bylo po boji.Danny klesl k zemi s rozťatým hrudníkem,ruka druhého dopadla na dlažbu i s řetězem který stále svírala.Zbytek se v hrůze rozutekl.
Zpráva o raní šarvátce se brzy dostala na policii a tak k mrtvému z nemocnice přibyla brzy společnost.Stařík mezitím vedl svého záchrance a nového známého ulicemi města,které se stále více plnily spěchajícími lidmi.Byl nadšený!:
"Víte v životě jsem nic takového neviděl.A,že jsem byl dlouho voják.Vy jste byl také jistě dlouho voják.
Ale umíte s tím zacházet.Fíí-fíí.To bylo báječný!"předváděl stařík svou hůlkou samurajovy údery.
"Já jsem bývalej seržant William Hatkins Wolf.No my jsme sice válčili s Japoncema,ale přece si nebudeme nic vyčítat. Já jsem strávil v armádě třicet let a kdyby to bylo možný sloužil bych dál."vykládal nadšeně vojenský vysloužilec a táhl samuraje do japonské restaurace kam často chodil.

= = =

Výslech Cris a Richardse již skončil a oba byli propuštěni.
"A co budeme dělat teď?"ptala se novinářka.
"Pusťte to z hlavy.Hlavně,že nás opustili."mávl rukou doktor.
"Ale my ho musíme najít.Jinak taky zahyne.Zahyne v tomhle městě.V tomhle světě."
"Doufám,že se to stane."
"Tohle přece nemůžete myslet vážně."vytřeštila oči Cris a netušila,že smrtelné nebezpečí už Yoshimitsovi hrozí,protože zbytek bandy,kterou samuraj připravil o dva muže byl stále na jeho stopě.Pomalu se blížili k restauraci kam děda samuraje zatáhl.
Majitel hospůdky dědu vesele přivítal a pobaveně se zahleděl na Yoshimitsu.
"Ahoj ty starý mloku.Jak se máš a kde jsi sebral tohohle samuraje."
"To je dlouhý příběh.Zachránil mi život." objasňoval nadšeně stařík a usadil samuraje na barovou stoličku.
"Věřila bys tomu?"obrátil se hostinský na svou ženu.
"Podívej co to má na sobě."
"No jo.Lidi už dneska neví co by si na sebe vzali."ušklíbl se hostinský.
"Zkus s ním promluvit.On totiž vůbec neumí anglicky."poprosil stařík a hostinský jen pokrčil rameny a obrátil se k samurajovi:
"To je hezký co máte na sobě.Vy jste byl na nějakém maškarním plese?"
Yoshimitsu se trochu probral a jakoby oživl,když slyšel japonštinu,i když divnou a s nadějí se obrátil na hostinského se svým stále více naléhavými dotazy:
"Jmenuji se Yoshimitsu a jsem královský podaný z klanu Kakabe. Kdo jste vy?Co je tohleto za místo?Řekněte mi kde jsem."prosil samuraj a hostinský zaraženě mlčel.
"Co to říkal?"vyzvídal stařík.
"To je nějaký divný dialekt.Já mu skoro nerozumím.Je to nějakej starej dialekt.Počkej já to ještě zkusím."
Jeho další pokusy však byly přehlušeny křikem zvenku a vzápětí zařinčely první okení tabulky.Dovnitř začalo padat kamení.
"Ať ten chlap vyleze!" ozvalo se do třímotu skla.
"Ale,máme tady nějaký problém." zdvihl klidně oči hostinský a pohlédl na samuraje.
"Ať ten chlap vyleze.My si to s ním rozdáme.Tak polez ty šmejde. Polez!"
Oči všech v restauraci se obrátily na Yoshimitsu.Nebylo pochyb o koho jde.
Pochopil to i on a vstal.
"Počkejte,kam jdete?!"snažil se ho zastavit stařík.
"Jen vylez!Stebou si to chci já rozdat!" řvali venku rozvášnění výrostci.
Když Yoshimitsu vyšel ven před restauraci spatřil posledního jak mizí v rozlehlé garáži.
"Tak tady ho složíme.Tady mu ustřelíme palici."
Yoshimitsu pomalu přešel ulici a zmizel v garáži.Byla tam tma.
"Ty jsi přece jenom blázen."zašeptal v hrůze stařík když to uviděl.

V garáži bylo ticho.Yoshimitsu se opatrně rozhlížel a postupoval dál a dál.Náhle zaslechl podivný zvuk a vzpomněl si na auto,které ho v noci míjelo.Tohle bylo něco podobného.To jeden z výrostků nastartoval motorku a vyrazil na samuraje.O pár vteřin později již jeho tělo,přeseknuté na dvě části klesalo do olejových kaluží na podlaze .Olej se smísil s krví a studený motor brzy ztichl..

"Hej Jimmy!"ozvalo se ze tmy.Netrvalo dlouho a poslední dva členové bandy narazili na pozůstatky svého druha:

"Tohle je průser člověče!Podívej se na to!"

Rozdělili se a vytáhli revolvery.

Náhle se tichem rozlehl výkřik a následoval tupý úder.To jeden z výrostků klesl k zemi zasažen holí stařička,který se najednou vynořil ze tmy a zvolal

"Hej,přátelé!Tvůj kamarád je ztracenej.Vzdej to.Nemá to cenu."

snažil se stařík vyřešit situaci.Poslední z výrostků však ztratil hlavu a prudce se otočil.Bez rozmýšlení vystřelil směrem,kde tušil děda.Ten zaúpěl a svezl se k zemi.

Šanci na přežití však výrostek neměl.Netrvalo dlouho a i on klesl z roztaženým hrdlem.Yoshimitsu se skloníl ke staříkovi, který mu vrátil jeho ranní službu a teď umíral.A tu samuraj udělal něco nevídaného,něco co odporovalo všem samurajským zásadám a pravidlům.Daroval staříkovi jeden ze svých mečů. Úžas to vyvolalo i u profesora Fošimita,který se společně s Cris do garáže o něco později dostal.

Policie,která nejdříve dala od celého případu ruce pryč,protože nikdo nevěděl co má dělat,byla nucena se případu opět ujmout.Co by měla udělat nevěděla ani Cris.Přesto byla rozhodnuta Yoshimitsovi pomoci.Bylo stále hůř,neboť policie se dala do stíhání nebohého ,nicnechápajícího samuraje,na jehož konto přibyly další oběti.Nakonec se jí podařilo Yoshimitsu najít a odvézt k profesorovi.Ani tam však nenašli klid protože doktor Richards jeho úkryt prozradil policii a sám se dal do pronásledování.Přibyly další oběti.

Cris viděla,že se blíží katastrofa,ale byla k neštastnému, zmatenému samuraji již příliš připoutána.Rozhodla se mu pomáhat i proti zákonu.Začala dramatické honička.Prchali autem, ale byli dostiženi.Za cenu dalších obětí se jim podařilo uniknout a prchali dál.Tentokrát na koni a lesem.

Do pronásledování byly zapojeny vrtulníky.Bylo jasné,že statečný Yoshimitsu nemá šanci.Byl nakonec obklíčen policisty s namířenými puškami.

"Ne!"snažila se zoufale Cris a chránila ho vlastním tělem. Yoshimitsu však nepochopil.Mistrovsky pobil několik policistů a doktora Richardse přitiskl k zemi.

"Ne!" vykřikl doktor s hrůzou v očích a začal cosi drmolit. Yoshimitsu zaváhal a pohlédl na Cris.

Ta chtěla zabránit dalšímu krveprolití a tak Yoschimitsu doktora pustil.Pomalu se obrátil a vsunul meč do pochvy.Situace podezřele připomínala začátek příběhu.Opět stál obklíčen ne přáteli,opět na pokraji srázu,opět propustil poraženého soupeře.

Zazněl výstřel.

Yoshimitsu pokleskl v kolenou,pohlédl smutně na Cris,přerývavě něco pronesl a pak se zřítil ze srázu do chladných vln.Již podruhé.

Cris se rozplakala a přistoupila ke srázu.Pohlédla na hladinu. "Co to řekl"zeptala se profesora,který se postavil mlčky vedle ní.

"Říkal,že žádný samuraj nemá právo na dva životy.Říkal,že to věděl,Věděl,že nemá šanci znovu žít."

Cris,které kanuly po tváři slzy bolesti opět pohlédla na,teď již klidnou,hladinu řeky,řeky ve které zmizel Yoshimitsu Obaja královský podaný a klanu Makabe,který po 400 letech na chvíli procitl aby poznal,že na Zemi pro něj již není místo,procitl aby musel podruhé zemřít.

Pavel Kolář

OBSAH

Labyrint /il. Vláďa Widtman/ 1
Labyrint /Standa Čermák/ 2
Co se kde šustlo /Pavel Kolář / 8
Smrtící meč /Pavel Kolář/ 9
Obsah 19
Bonkovky Erteru /Luboš Žižňavský/ 20

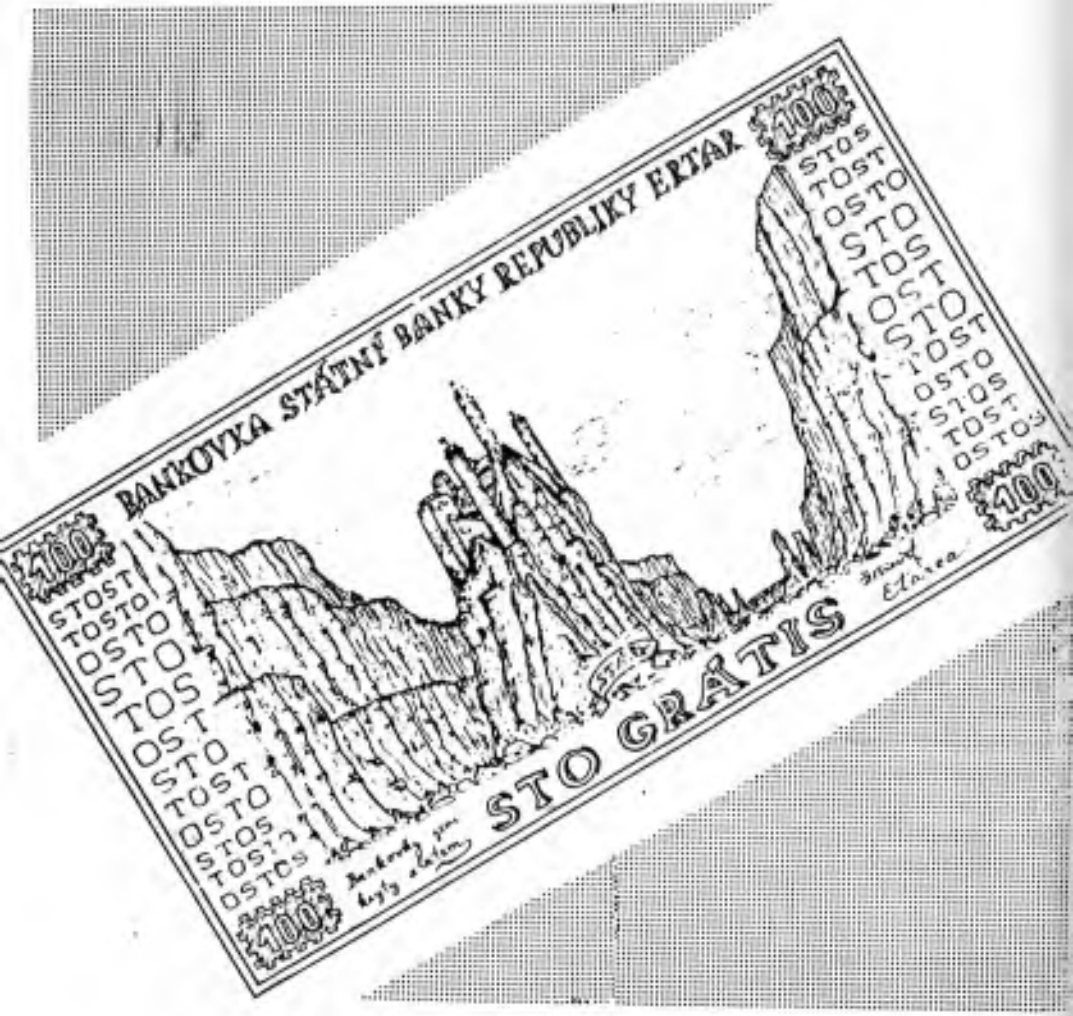
SVĚTELNÉ ROKY - Filmově-reportážní magazín pro problematiku SF.

Vydává Scifis of C.A.P. & company KSPVTU v nakladatelství Bellatrix. Příspěvky posílejte na adresu redakce. Veškerá autorská práva vyhrazena. Výhradně pro soukromou potřebu odběratelů. Zdarma. Číslo bylo dáno do tisku 3.2.1989. Vyšlo na jaře 1989. Náklad 15 výtisků.

© RSR 1989

BANKA

ERTARU